

(CAT)

JULIÁN PACOMIO APOCALIPSIS ENTRE AMIGOS O EL DÍA SIMPLEMENTE

ACCIÓ EN VIU

Hi ha una nit que acaba, hi ha una matinada. Els carrers encara deuen ser bruts; els bars, tancats; les places, buides. Tu has arribat fins aquí, fins a aquest temple robust, i a dins hi som nosaltres, la gent del dia. Això és casa nostra, aquesta immensa superfície, un sostre inabastable, les parets sòlides, la pedra freda. Però també hi ha passadissos, sales annexes, banys, i també un exterior, un lloc per descansar des d'on es veu el cel, il·luminat i fosc.

Han passat les hores crítiques, aquest temps límbic entre les tres i les cinc de la matinada en què, de manera inexplicable, hi ha molta gent que mor i molta gent que neix, molta més que en altres franges horàries. Hem sobreviscut, i per sort encara queda lluny el migdia, aquesta hora immòbil, sense ombra ni aire, en què sobrevenen els dimonis, les sirenes i altres éssers infernals per assolir-nos en l'esclat i l'ardor del sol zenital.¹

Hi ha un cos cansat, o més d'un. Hi ha, potser, uns quants cossos exhaustos. Però qualsevol cos es pot tornar a agitar si no ha mort. El cos esgotat, abaltit i quiet pot esdevenir un cos eufòric, un cos que desitja, que tremola, que folla, que balla i s'esgota de nou.

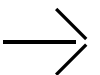
Pot ser que hi hagués un cercle i un foc. Potser hi ha hagut una festa i potser ja s'ha acabat, però aquí encara hi ha alguna cosa per festejar, alguna cosa que se celebra. És la festa d'un final o, potser, un final de festa.

Potser hi haurà un apocalipsi. Pot ser que sigui un solstici de desembre, o la fi del món després d'aquesta nit, o la foscor total en ple migdia, o una fam de cent anys, o el col·lapse simultani de tots els ordinadors, de tots els algoritmes, o una cosa que avança a la velocitat de la llum contra aquest mateix lloc on nosaltres esperem.

Hi ha un dubte, una pregunta sobre com podem estar junts, com podem

quedar-nos tots aquí, units i distanciats. Hi ha l'amistat sobrevinguda, la del desconegut, la dels cossos separats. Podríem ser amics, sense parlar, sense tocar-nos. Establir tot d'una un vincle, sobtat i permanent, pel simple fet que tu també has arribat fins aquí, i esperes alguna cosa, com nosaltres, i pot ser que aquesta cosa sigui una mena de final, o que sigui la mort, o que sigui un salt, o que sigui l'absoluta bellesa de l'últim segon del món esvanint-se.

He fet el salt de la meva ànima a l'alba. He deixat el meu cos al costat de la llum i he cantat la tristesa del que neix.²

I aquest salt és també la idea que no hi ha res més lluminós i simultàniament trist que la nit, en què no es veu res, en què tot és fosc³. Però hi ha una esquerda en tot, i així és com entra la llum⁴.

Fins i tot al cos hi ha porus, ferides, orificis, i és per aquestes esquerdes que la llum irromp⁵ i ens penetra.

S'ha acabat la nit; fins i tot la matinada s'ha acabat. Tu, que has arribat fins aquí, ho saps: tots avancem cap a un apocalipsi, encara que sigui el nostre. Però ara surt el sol, i arriba el dia, simplement.

Alexandra Laudo

¹ SOLMSEN, F. Beiträge zur greichischen Wortfortschung, I. Estrasburg, 1909, p. 125 i seg.; citat a: Caillois, R. Los demonios del mediodía. Madrid: Siruela, 2020, p. 75.

² PIZARNIK, A. Árbol de Diana, poema I, citat a: Fernández Mallo, A. La mirada imposible. Girona: WunderKammer, 2021, p. 25.

³ FERNÁNDEZ MALLO, A. La mirada imposible. Girona: WunderKammer, 2021, p. 25.

⁴ "There is a crack, a crack in everything / That's how the light gets in". COHEN, L. (1992). "Anthem". A: The Future [CD]. Nova York: Columbia Records, 1992.

⁵ "(...) eixamplant la ferida per on irromp la llum. La llum que revela i forma el que encara no ha donat la cara, el misteri de les coses". Zambrano, M. Algunos lugares de la pintura. Madrid: Acanto Espasa Calpe, 1991, p. 205.

Crèdits:

Creació: Julián Pacomio

Performers: Sara Vieira Marques, Marina Dubia, Víctor Colmenero Mir,

Nina Botkay, Ángela Millano, Luis Moreno Zamorano i Matilde Amigo

Il·luminació: Santiago Rodríguez Tricot

So: Borja Caro

Imatge gràfica: Blanca G. Terán

Acompanyament: Alexandra Laudo

Agraïments: Alina Ruiz Folini, Iván

Haidar, Daniel Pizamiglio, Ignacio de

Antonio Antón, Leire Aranberri, Carolina

Campos, Luz Broto, Óscar Dasí, Núria

Gómez Gabriel, Adaline Anobile, João

Dos Santos Martins i Alicia Carrera

Suports:

Barcelona Producció. La Capella

(acció en viu)

Residència de creació Graner,

centre de dansa i arts vives (Barcelona)

Ajudes a Artistes Visuals d'Extremadura

(producció)

Residència de creació O Rumo do Fumo

(Lisboa)

Residència de creació PACAP #4,

Forum Dança (Lisboa)

ARAR, La Caldera (Barcelona)